

що сиромаси-тъ да лишаватъ чада-та си отъ хлѣбъ и да продаватъ бакъръ-тъ изъ къщи-тъ си да правятъ равненіе на гробове-тъ на умрълы-тъ си любезны? Като Богъ вѣчно и неизмѣняемо рѣши състояніе-то на всички що умиратъ, не е ли грѣхота за насъ смъртны человекы, послѣ да ся мѣшамы въ правосѣдіе-то му и да правимъ тѣзи нѣща за умрълы-тъ? Нека всякой искренень человекъ самъ сѣди.

Но ще мя питате: Не сме ли длѣжни да погребемъ покойны-тъ си любезны съ почестъ и да почитамы память-тъ имъ? Да. Трѣбува да ги погребемъ съ обично почитаніе, да имамы память-тъ имъ за скѣпоцѣниѣ и да подражавамы добродѣтель-тъ имъ. На погребеніе прилично е да чете священникъ-тъ едно утѣшително слово отъ Св. Писаніе, да ся моли Богу, и нѣкога да изрече едно надгробно слово; но всичко това е за наставленіе и утѣшеніе на *живы-тъ*, а не за ползъ на умрълый-тъ, когото трѣбува да оставимъ въ рѣцѣ-тъ на праведнаго Бога.

Но може бы нѣкой да каже: Ако състояніе-то на всички-тъ е вѣчно опрѣдѣлено отъ Бога щомъ умрътъ, то страшний-тъ сѣдъ не трѣбува. Отговоръ. Страшный-тъ сѣдъ не е за да знае Богъ кои сѣ виновати, и кои не сѣ, защото всезнаѣщему Богу това е всякога знайно. Всесильный Богъ може да выка грѣшны-тъ отъ вѣчнѣ мѣкѣ и праведны-тъ отъ небе-то на страшный-тъ сѣдъ толкова лесно като отъ нѣкое друго мѣсто. Второ-то пришествіе и страшный-